Éljünk e jelen világban kegyesen

Fordítsuk figyelmünket Isten Igéjére, és nyissuk ki a Bibliát Titus levelének 2. részénél, ahol a 11. verstől a 13. versig olvasunk: *„Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek, megtanítván minket arra, hogy megtagadván a hitetlenséget és a világi kívánságokat, mértékletesen, igazán és szentül éljünk e jelen világban, várván ama boldog reménységet, és a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsősége megjelenését.”* Ámen. Isten kegyelme az, amely mindenkinek üdvösséget hoz.

Ez a kegyelem arra indít minket, hogy szakítsunk a bűnnel és a világ kívánságaival, és arra vezet, hogy mértékletes, igaz és kegyes életet éljünk. Ki kell mondanunk, hogy a kegyesség olyan fogalom, amelyet a vallásos emberek gyakran elhanyagolnak, vagy nem becsülnek meg eléggé. Isten a kegyelem által megtanít minket arra, hogy kegyesen éljünk. Ha nem értjük a kegyességet, és nem gyakoroljuk, nem juthatunk el az Úr igazi ismeretére.

Több igeszakaszt is megvizsgálunk a kegyességről, hogy megértsük, mennyire lényeges ez hitéletünkben, és hogy igyekezzünk azt a gyakorlatban is megélni. Lapozzunk Péter második levelének 1. részéhez, és olvassuk el a 2. verstől: *„Kegyelem és békesség adassék néktek bőségesen az Isten és a mi Urunk Jézus ismeretében. Mivelhogy az ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, a mik az életre és kegyességre valók, az által, hogy megismertük azt, a ki minket a saját dicsőségével és erejével elhívott.”* Ámen.

Álljunk meg itt egy pillanatra. A kegyelem és a békesség bőségesen adatik nekünk Isten és Jézus Krisztus ismerete által. Mit jelent Istent ismerni? Arról van szó, hogy beszélünk róla, vagy arról, hogy személyesen ismerjük őt? Azonosulnunk kell vele, eggyé kell lennünk vele, hogy valóban megismerjük. És ezen ismeret által a kegyelem és a békesség megsokasodik bennünk. Igaz ez? Igen, igaz.

Isteni ereje mindent megadott nekünk, ami az életre és a kegyességre szükséges, annak megismerése által, aki minket saját dicsőségével és erejével elhívott; mindent nekünk ajándékozott. Majd az 5. verstől: *„Annakokáért éppen azért minden igyekezetet arra fordítván, mutassatok a ti hitetekben jó cselekedetet, a jó cselekedetben pedig ismeretet, az ismeretben pedig mértékletességet, a mértékletességben pedig tűrést, a tűrésben pedig kegyességet, a kegyességben pedig atyafiúi szeretetet, az atyafiúi szeretetben pedig általános szeretetet. Mert ha ezek megvannak és gyarapodnak bennetek, nem hagynak titeket hivalkodókká, sem gyümölcstelenekké a mi Urunk Jézus Krisztus megismerésére nézve.”* Ámen.

Néhány versen belül újra az Úr Jézus Krisztus megismeréséről beszél. Ha ezek bőven megvannak bennünk… tegyünk meg minden igyekezetet, hogy kegyesek legyünk. Isten Igéje más dolgokat is mond nekünk. De az egyik, amit Isten elvár, hogy kegyesek legyünk, és hogy a jelen életben mértékletesen, igazán és kegyesen éljünk.

Könnyű fellapozni a szótárt, és megnézni, mit jelent a kegyesség. Könnyű néhány dolgot tudni Isten országáról. De sokkal nehezebb ott is élni. Ismerjük a kegyesség meghatározását, de nehéz

kegyesen élni.

Menjünk tovább a Timótheushoz írt levelekhez. Pál apostol két levelet írt Timótheusnak és egyet Titusnak. Titus leveléből már olvastuk, hogy Pál azt mondja neki: megjelent a kegyelem, és megtanít minket kegyesen élni. Pál Timótheushoz írt első levelében is – abban a levélben, amelyet szeretett gyermekének írt – sok tanítást találunk a kegyességről.

A 6. rész 1–5. verseit olvassuk: *„A kik iga alatt vannak, mint szolgák, a saját uraikat minden tisztességre méltóknak tartsák, hogy az Isten neve és a tudomány ne káromoltassék. A kiknek pedig hívő uraik vannak, meg ne vessék őket, mivelhogy atyafiak; sőt annál inkább szolgáljanak nékik, mivelhogy hívők és szeretettek, kik a jótéteményben részesek. Ezeket tanítsd és intsd. Ha valaki másképen tanít, és nem követi a mi Urunk Jézus Krisztusnak egészséges beszédeit, és a kegyesség szerint való tudományt, az felfuvalkodott, semmit sem tud, hanem vitatkozások és szóharczok körül beteges, a melyekből támad irigység, versengés, káromkodás, gonosz gyanakodás, haszontalan torzsalkodásai az olyan embereknek, a kiknek elméjük megromlott, és a kik az igazságtól megfosztattak, a kik azt gondolják, hogy a kegyesség nyerekedés. Eltávozzál az ilyenektől.”* Ámen.

A 3. verset vizsgálva látjuk, hogy alapvető fontosságú igazodnunk a mi Urunk Jézus Krisztus egészséges beszédeihez és a kegyességre vezető tanításhoz. Ez a tanítás a szigorú engedelmesség életére vezet minket.

Az 1. és 2. vers a kegyesség egyik vonásáról beszél: az urak iránti alárendelődésről. Úrnak vagy szolgának lenni nem jelent önmagában alárendeltségi viszonyt, sokkal inkább hiten alapuló kapcsolatot, ha az urak hívők. Pál apostol idejében voltak urak, akik hívővé lettek, és szolgáik voltak. Az Ószövetségben a szolgaság természetesnek számított. Egy zsidó ember például hét évig tarthatott zsidó szolgát, utána köteles volt szabadon bocsátani.

Abban az időben voltak, akiknek szolgáik voltak, és megtértek az Istenbe vetett hitre. És most azok, akik hívő urakká lettek, Isten Igéje szerint *„hívők és szeretettek”*. Nem azt parancsolja nekik, hogy mondjanak le szolgáikról, hanem éppen ellenkezőleg: a szolgáknak parancsolja, hogy legyenek alárendeltek. Az alárendelődés, vagyis az engedelmesség lényeges része a kegyességre vezető tanításnak. Ha nem ragaszkodunk ehhez a tanításhoz, felfuvalkodottak vagyunk, és nincs igazi ismeretünk. Mit tegyünk hát? Mit jelent ragaszkodni ehhez a tanításhoz? Csak elméletben ismerni, vagy alkalmazni az életünkben?

Az 1. és 2. vers arra indít, hogy bizonyos magatartást tanúsítsunk mások iránt, így a munkaadóink iránt is, ma, amikor a szolgaság igáját már eltörölték. Főnökeinket, munkaadóinkat a nekik járó tisztelettel kell kezelnünk, hogy Isten neve és a tanítás ne káromoltassék. Ha hívő uraink vannak, nem szabad megvetnünk őket.

Mit vártak el a szolgától a szolga és az úr kapcsolatában? Elég volt elméletben tudnia, hogyan kell viselkednie, vagy ténylegesen ennek megfelelően kellett élnie ura házában? A kegyességnek két fő összetevője van: a szigorú engedelmesség és a csodálat. A szolga tisztelettel és csodálattal viselkedik ura iránt, és pontosan teljesíti a parancsait.

Ez a kegyesség meghatározása. Amikor a kegyesség tanítását Isten és a magunk szemszögéből vizsgáljuk, meg kell kérdeznünk, milyen kapcsolatban vagyunk vele. Mi az ő helyzete, és mi a miénk? Mert meg van írva a Róma 6-ban: *„most pedig, minthogy megszabadultatok a bűntől és Istennek szolgáivá lettetek, megvan a ti gyümölcsötök a megszentelődésre, a vége pedig örök élet”*. Be kell fogadnunk ezt a tanítást, amely kegyességre vezet.

Ha csak a pokoltól való félelemből vagy azért fordulunk Istenhez, mert valamit ad nekünk, akkor a kegyesség tanítása elveszíti értelmét. Tiszteletteljes magatartást kell tanúsítanunk, és csodálnunk kell az Úr Jézust.

Az Úr Jézus azt mondja, hogy miután felemeltetik a földről, *„mindeneket magamhoz vonszok”*, hogy csodálhassuk jellemének szépségét. Ezért vonz magához bennünket. Az emberek majd megkérdezik tőlünk: *„Micsoda a te szerelmesed más szerelmesnél?”* Mi van a mi szerelmesünkben? Az Ige azt mondja: *„az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a világosságot”*. Mit mondhatunk a mi szerelmesünkről? Több-e a világosság a sötétségnél? Ő az *„igazság királya”*, nem a sötétségben van, hanem a világosságban, és ő a békesség királya.

Az 5. versben azt mondja, hogy vannak, akik a kegyességet nyerekedésnek tartják. Vannak, akik tisztelettel és csodálattal telinek látszanak, a kegyesség látszatát mutatják, de amikor arról van szó, hogy pontosan, komolyan, szigorúan kövessék Krisztus Igéjét, visszahúzódnak, és azt állítják, hogy bizonyos tanítások már nem érvényesek, vagy nem értenek egyet velük.

Az 5. vers figyelmeztet: *„Eltávozzál az ilyenektől.”* A felszínes kegyesség kérdésével a Timótheushoz írt második levél 3. része is foglalkozik, ahol a 2. vers arra figyelmeztet, hogy mi is beleeshetünk ebbe a csapdába.

Mély kapcsolatban kell lennünk Istennel, mert *„az utolsó napokban nehéz idők állanak be”*. Az emberek *„magukat szeretők, pénzsóvárgók, kérkedők, kevélyek, káromkodók, szüleik iránt engedetlenek, háládatlanok, tisztátalanok”* lesznek. Az 5. vers így folytatja: *„a kiknél megvan a kegyességnek látszata, de megtagadják annak erejét”*. Ez azt jelenti, hogy nem ismerik el Isten tekintélyét, megtagadják hatalmát és uralmát, noha kívülről kegyesnek látszanak a kimutatott csodálat és tisztelet által.

Amikor dicsérő és hálaadó énekeket énekelünk, azoknak szívünk őszinte kifejezésének kell lenniük, amely Isten iránti csodálatunkat és tiszteletünket mutatja. Ha azonban nem vagyunk engedelmesek, megtagadjuk Isten erejét. Az Írás arra int, hogy távolodjunk el az ilyen emberektől. A 12. versben ezt olvassuk: *„De mindazok is, a kik kegyesen akarnak élni Krisztus Jézusban, üldöztetni fognak.”* Ámen.

Hogy világosabb legyen, így is mondhatnánk: *„Mindazok, akik csodálattal és tisztelettel, szigorú engedelmességben akarnak élni Krisztus Jézus iránt, üldöztetni fognak.”* Ez nem elszigetelt eset, és nem csak bizonyos csoportokra – például az apostolokra – vagy bizonyos földrajzi területekre – például Kínára, Japánra vagy az arab országokra – korlátozódik.

Az üldözés valóság mindazok számára, akik Krisztus tanítása szerint akarnak élni. Romániában felmerül a kérdés, hogy üldöznek-e minket, és ha igen, ki állhat az üldözés mögött. Az állam, a

demokratikus rendszer, egy diktatúra, vagy talán lelkünk ellensége? Ezt felfoghatjuk úgy is, mint hitünk és kitartásunk próbáját. Felmerül a kérdés, hogy valódi üldözésről van-e szó, vagy csak érzésről, életünk egy kihívásáról, vagy valójában semmi sem történik. Ez egy módja annak, hogy felmérjük a helyzetünket.

Akik kegyesen és Krisztus iránti teljes engedelmességben akarnak élni, és csodálják őt, üldöztetni fognak. Sok vallásos ember szenvedett a hitéért, de nem azért, mert kegyesen, vagyis Krisztus iránti szigorú engedelmességben élt. Ez felveti a kérdést, hogy egyesek üldöztetése a kegyességükért történt-e, vagy más okokból, és hogy valóban eljutottak-e oda, hogy csodálják az Úr Jézust, és hozzá hasonlóvá akarjanak lenni.

Sokan elismerik, hogy csak az Úr áldozata iránti csodálatról és tiszteletről tanultak. Ez arra utal, hogy bár szeretünk énekelni és dicsérni az Urat áldozatáért, talán nem időztünk eleget annál, hogy szemléljük jellemének szépségét, és megértsük, mit jelent valójában a kegyesség.

Fontos, hogy tanuljunk a kegyességről és a kegyességre vezető tanításról, csodálva az Úr Jézust és a mennyei Atyát, és kegyesen élve iránta. A csodálatnak teljes szívből kell fakadnia, nem lehet csupán a kegyesség felszínes látszata. Ezért olvassuk el az 1Timótheus 3. részéből a 14–16. verset, amely tanítást ad erről: *„Ezeket írom néked, remélvén, hogy hamarább elmegyek hozzád; Ha pedig késem, hogy tudjad, mimódon kell forgolódni az Isten házában, mely az élő Isten egyháza, az igazság oszlopa és erőssége. És minden ellenmondás nélkül nagy a kegyességnek titka.”* Ez a keresztyén közösségen belüli helyes magatartásra szóló buzdítás, a közösség pedig az igazság központi oszlopa.

A kegyesség itt Isten és Krisztus iránti tisztelet és szigorú engedelmesség, és egész sor erénnyel kapcsolódik össze, mint a hit, az ismeret, a mértékletesség, a tűrés és az alázat.

„Nagy a kegyességnek titka”, vagyis nagy Isten titka. Ez a *„titok”* azzal függ össze, hogy a hitben jó cselekedetet mutassunk, az ismeretben mértékletességet és így tovább, az erények láncolatában, amely kegyességre vezet.

Pál arra buzdítja Timótheust, hogy a kegyességet kövesse, és kerülje a *„szentségtelen és vénasszonyos meséket”*. Ez felhívás arra, hogy Krisztus tanításainak megtartására és tiszteletére összpontosítsunk.

Az Úr Jézus idejében az írástudókat és a farizeusokat, akik pedig aprólékosan igyekeztek megtartani Isten törvényét, az Úr Jézus azért feddte meg, mert nem tudták igazán megbecsülni az ő szépségét és jellemét. Ez rávilágít a törvény merev betartása és az igazi kegyesség közötti különbségre, amely az istenség iránti mély csodálatot és tiszteletet foglalja magában.

Az írástudók azért bosszankodtak, mert nem tartotta szigorúan a szombatot, és mert tanítványai kézmosás nélkül ettek, és ő semmit sem szólt nekik. Amint látjuk, aprólékosan akarták betölteni Isten törvényét.

Valaki azt mondta, hogy a tízparancsolatból mintegy hatszázhatvan további, belőlük levezetett parancsot gyártottak. Ma is tudjuk, hogy vannak emberek, akik szombaton nem kapcsolják fel a

villanyt, nem ülnek autóba, vagy bizonyos dolgokat nem tesznek, nagy figyelemmel és szigorúan próbálván betölteni Isten Igéjét a szombatról – *„semmi dolgot ne végezz”*, mondja Isten Igéje és így tovább –, de nem igyekeznek kegyesek lenni.

Ha nem akarunk olyanok lenni, mint az Úr Jézus, ha nem akarjuk őt csodálni és hozzá hasonlóvá lenni, ez az aprólékos betöltés semmit sem használ. Földi természetünkben tesszük. Isten Igéje a Római levélben azt mondja róluk: *„buzgóság van bennök az Isten iránt, de nem megismerés szerint”*.

Persze ez is a kegyesség egy formája. A kegyesség szélsőséges oldala, de nem szeretet. Szeretet nélkül nincs ott semmi. Az első rész a szeretet, utána jön a megtartás.

„Ha szerettek engem, az én parancsolataimat megtartsátok”, vagyis: ha csodáltok és szerettek engem. Az Énekek éneke azt mondja: kiment a lelkem, mikor szólott; betege vagyok a szerelemnek. Ennek kell megelőznie azt, hogy elkezdjük a megtartást. Egyesek a megtartás szélsőségébe estek, mások a másik végletbe. Mert *„a testi gyakorlás kevésre hasznos, de a kegyesség mindenre hasznos, mert megvan néki a jelen és a jövendő élet ígérete”*. Ámen. A kegyesség, ez a gyönyörű vonás, mindenre hasznos; megvan neki a jelen élet ígérete, de a jövendő, az örök életé is.

Olvassunk még egy keveset az 1Timótheusból, az 5. rész 4. versétől: *„Ha pedig valamely özvegynek vannak gyermekei vagy unokái, tanulják meg ezek elsőben a magok háza iránt való kegyességet, és a szülőknek illendő viszonzást adni; mert ez jó és kedves dolog Isten előtt.”* Ámen.

Tisztelettel telve. A szülők iránti tiszteletteljes és csodáló magatartás alapvető, és arra bátorít, hogy csodáljuk őket és engedelmeskedjünk nekik mindenben. Lehet, hogy mi is kerültünk életünk egyes szakaszaiban olyan helyzetbe, amikor szüleink szavára hallgattunk, de nem kegyességből, hanem félelemből, kötelességből vagy rettegésből, és azt gondoltuk: *„Megver, nem enged haza, ha megtudja, hogy valamit csináltam, mi lesz velem”* és így tovább. Ilyenkor azért cselekszünk, mert a szülő szigora visszatart bizonyos dolgoktól. De ez nem vezet kegyességre.

Nem a pokoltól való félelemről van szó, sem jutalmak – például egy palota vagy aranyutcák – kialkudásáról, sem a fájdalom nélküli örök élet ígéretéről. Ezek nem késztetnek arra, hogy megtartsam az Igét, hanem arra indítanak, hogy dicsérjem Istent, és hálás legyek neki azért, amit értem tesz.

Hálás vagyok a Fiáért, aki meghalt értem, és sírok. Látjuk, hogy vannak, akik ezt teszik. De amikor engedelmességre kerül a sor, ott megállnak, és kegyességük csupán külső forma marad.

Péter második levele megmutatja, hogy a jó cselekedetekben kegyességet kell mutatnunk. Ez olyan tanítás, amely kegyességre vezet. Olvassunk tovább az 1Timótheus 6. részének 6. versében: *„Nagy nyereségnek eszköze pedig a kegyesség megelégedéssel.”* Megvan a jelen és a jövendő élet ígérete. Nem csekélység, ha a kegyes embernek megvan ez az ígérete. Ha megtartjuk Isten Igéjét, megvan a jövendő élet ígérete. *„Ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet”*,

mondja az Úr Jézus a János 14:23-ban, *„és az én Atyám szereti azt, és ahhoz megyünk, és annál lakozást szerzünk”*.

Rendkívüli ígéret, hogy kegyesek lehetünk, megtarthatjuk Isten Igéjét aprólékosan, de csodálatból, nem kötelességből. Nem arról van szó, hogy kínlódunk, erőltetjük magunkat, hanem arról, hogy szeretetből és csodálatból tartjuk meg az Igét az iránt, akit szeretünk.

Az 1Timótheus 6:11 így buzdít: *„Te pedig, oh Istennek embere, ezeket kerüld”* – a korábban említett pénz szerelmére utalva –, és arra int, hogy kövessük az igazságot, a kegyességet, a hitet, a szeretetet, a tűrést, a szelídséget. Ez buzdítás ezeknek az erényeknek a keresésére, arra, hogy olyanok legyünk, mint az Úr Jézus, amint erre elhívattunk. A kegyesség tanításában a szeretet jön először, és ezt követi az Ige szigorú megtartása.

A Zsidókhoz írt levél 5. részének 7. versében ezt olvassuk az Úr Jézusról: *„Ő, a ki az ő testének napjaiban könyörgésekkel és esedezésekkel járult erős kiáltás és könnyhullatás között ahhoz, a ki képes megszabadítani őt a halálból, és meghallgattatott az ő istenfélelméért, ámbár Fiú, megtanulta azokból, a miket szenvedett, az engedelmességet.”*

Ez a vers megmutatja, hogy a kegyesség elengedhetetlen a tökéletességre jutáshoz, nem azért, hogy valamilyen osztályzatot kapjunk Istentől, hanem hogy elnyerjük Krisztus jellemét. Az engedelmesség és a szenvedés olyan utak, amelyeken tanulunk és tökéletesedünk, ahogyan az Úr Jézus is, aki *„örök üdvösség szerzője”* lett mindazoknak, akik neki engedelmeskednek.

A kegyesség célja, hogy hasonlóvá legyünk az Úr Jézushoz, eljussunk a Krisztus teljességével ékeskedő kor mértékére. Hogy jobban megértsük az ő kegyességét, forduljunk a János evangéliumának 14. részéhez, ahol a 30. és 31. vers mély betekintést enged az Úr Jézus kegyes jellemébe, kiegészítve a Zsidókhoz írt levélből nyert képet.

Ezekben a versekben az Úr Jézus kifejezi az Atyával való kapcsolatának világosságát és következetességét: *„Nem sokat beszélek már veletek: mert jő e világnak fejedelme, és én bennem nincsen semmije; hanem hogy megtudja a világ, hogy én szeretem az Atyát, és a mint megparancsolta nékem az Atya, úgy cselekszem.”* Ezek a szavak kiemelik az Úr Jézus rendíthetetlen odaszánását az Atya akaratára, ami kegyességének alapvonása.

Az Úr Jézus kegyességét az Atya iránti feltétel nélküli szeretet és parancsainak való teljes alárendelődés jellemzi. Ez az igazi kegyesség lényege, amelyet minden hívő követni hivatott, az Úr Jézus teljességének mértékére törekedve.

Olvassunk a János 5-ből is, hogy lássuk, hogyan teljesíti az Úr Jézus az Atya akaratát, mert szereti az Atyát. Nagyon figyelnünk kell! Arra vagyunk elhívva, hogy kegyesen éljünk az Atya iránt, ahogyan az Úr Jézus, és ragaszkodjunk a kegyességre vezető tanításhoz. Csak a kegyesek kedvesek Isten előtt, és Isten a kegyeseket hallgatja meg.

Nem szabad olyanoknak lennünk, mint a farizeusok, a képmutatók, hanem igyekeznünk kell megtartani Isten minden szavát, de nem úgy, ahogyan ők tették. Az Úr Jézus világosan megmondja nekik: *„Ha Isten volna a ti atyátok, szeretnétek engem”*, és hogy az ő beszéde nem

fér beléjük.

Nem ismerték fel az Úr Jézust. *„Ha engem ismernétek, az én Atyámat is ismernétek.”* Komoly bajuk volt tehát: a törvény egy részét betöltötték, de elfelejtettek bizonyos lényeges dolgokat megtenni belőle. Ha csodálták volna az Atyát, felismerték volna, hogy az Atya hosszútűrő, és észrevették volna, hogy az Úr Jézusban is megvannak az Atya vonásai.

Ezt az üzenetet adta át nekünk az Úr Jézus. A szombatról folyó vitában és azokkal a vádakkal szemben, hogy megrontja a szombatot, az Úr Jézus tisztázta az Atyával való kapcsolatát, mondván: *„Bizony, bizony mondom néktek: A Fiú semmit sem cselekedhetik önmagától, hanemha látja, hogy az Atya cselekszi; mert a miket az cselekszik, azokat a Fiú is hasonlóképen cselekszi.”* Ez a János 5:19.

A 30. versben pedig az Úr Jézus így magyarázza: *„Én semmit sem cselekedhetem magamtól; a mint hallok, úgy ítélek: és az én ítéletem igazságos; mert nem keresem a magam akaratát, hanem annak akaratát, a ki elküldött engem, az Atyáét.”*

Tanulságos végiggondolni, hogyan alkalmazhatnánk ezeket a szavakat a saját életünkre, ha magunkat tesszük az Úr Jézus helyére, az Atya helyére pedig az Úr Jézust. Így Péter, János vagy György semmit sem tehet önmagától, csak azt, amit lát, hogy az Úr Jézus cselekszik, és amit az Úr Jézus tesz, azt teszik ők is.

Beszélgettem valakivel, aki elmondta, hogy férfiként, több gyermek apjaként gyermekgondozási szabadságra ment, és közben dolgozni is szeretett volna, hogy kiegészítse a család jövedelmét. Egy szempontból ez természetes és érthető.

Ha a feleség otthon foglalkozik a gyerekekkel, a férj felelős azért, hogy előteremtse a család megélhetéséhez szükséges jövedelmet. Természetes, hogy egy apa gondoskodik róla, hogy legyen étel az asztalon és meleg a házban. Ha a jövedelem nem elég, megoldást kell találnia, hogy kenyeret tegyen gyermekei asztalára.

Ha azonban Isten országának és az ő igazságának szemszögéből nézzük, a kép megváltozik. Az eredeti szándék, hogy étel legyen a gyerekeknek, helyes, de Isten törvényeinek összefüggésében vigyáznunk kell, hogy szem elől ne tévesszük a lényeges elveket.

Ez a férfi, noha kötelességeit akarta teljesíteni, nem vette figyelembe helyzete minden oldalát. A szóban forgó ember a polgármesteri hivatalhoz fordult, hogy rendezze munkavégzésének helyzetét, és kifejezte, hogy legálisan szeretne dolgozni: *„Nézzék, én dolgozni szeretnék, és szeretném törvényesen elintézni a papírokat, hogy fizethessek, ha valamit fizetnem kell.”*

Azt közölték vele azonban, hogy amit tenni akar, törvénybe ütközik, mert nem mehet dolgozni, amíg az állam által fizetett gyermekgondozási szabadságon van. Ez az ember igyekezett elkerülni a bűnt, de nem értette meg, hogy nincs joga dolgozni, amíg gyermekgondozásra kap támogatást az államtól, mert az törvénytelen. Nem értette meg, hogy cselekedeteivel nem hasonlít az Úr Jézusra, aki az élet minden területén követendő példa, a feddhetetlenségben és a becsületességben is.

Ez az ember azért hibázott, mert dolgozott, miközben az állam pénzt adott neki a gyermek gondozására, és ez ellentétes a törvénnyel. Amikor arra törekszünk, hogy hasonlóvá legyünk az Úr Jézushoz, meg kell kérdeznünk, ő mit tett volna a helyünkben, és aszerint kell cselekednünk. Az Úr Jézusban nem volt álnokság és hazugság, és nekünk is ezt a példát kell követnünk: *„A Fiú semmit sem cselekedhetik önmagától.”*

Ha valaki kérvényt nyújtott be az államhoz, hogy gyermekgondozási támogatást kapjon, ne változtassa meg utólag a döntését, és ne adjon más értelmet a szavainak, hanem maradjon következetes és becsületes a döntéseiben. Másként cselekedni téves úton járást jelentene, amely nincs összhangban Isten törvényeivel és azzal a kegyességgel, amelyet ő vár tőlünk.

Az álnokság az ördöghöz kapcsolódik, aki ezzel csapta be Ádámot és Évát, álnokul azt mondva nekik, hogy nem halnak meg, Isten figyelmeztetésével ellentétben: *„Csakugyan azt mondta az Isten…?”* Krisztus követőiként az a célunk, hogy eljussunk odáig, hogy szánkban ne legyen többé haszontalan, meggondolatlan vagy álnok szó, az Úr Jézus példáját követve, akiről azt mondja az Írás: *„álnokság nem találtatott az ő szájában”*.

Ez a kegyesség titkának értelme, és azért nagy, mert Isten Igéjét nem csupán emberi módon kell betöltenünk, hanem úgy, ahogyan az Úr Jézus betöltötte.

Amikor emberi módon, az Úr mércéje nélkül teljesítjük az Igét, a teljesítésnek fokozatai vannak. Évekkel ezelőtt kialakítottam magamnak egy keskeny utat, és azon akartam járni. Ezen az úton a keskenységnek bizonyos mintái szerint jártam. Másoknak más, még keskenyebb mintájuk van.

Egy idős ember mesélte, hogy fiatal korukban, amikor megtértek Istenhez, ügyeltek arra, hogy a nadrág alul olyan bő legyen, hogy járás közben ne látszódjon ki a cipő. És ezt keskeny útnak tartották. Keskeny út volt, de nem Isten keskeny útja.

Emberi szempontból gondolunk arra a komolyságra, amelyet ezek az emberek ki akartak mutatni. Valaki azt mondta, hogy nem lehet zakó nélkül a szószékre állni, mert a Bibliában valahol az áll, hogy valaki felvette a felsőruháját. Ezért nem lehet zakó nélkül prédikálni. Ez is keskeny út. Ha kint nagy a hőség, akkor is zakóban kell prédikálnod, mert nem szabad megszegned a szabályt. Ez is keskeny út. A kegyesség egy formája, de emberi hagyomány.

Szigorú engedelmességre van szükség, de nem emberek, nem hagyomány, nem hozzátoldott emberi tanítások iránt. Van, aki napnyugtakor veszi az úrvacsorát, van, aki éjjel, van, aki reggel, és így tovább. Ezek az alázatosság és a magunk választotta istentisztelet látszatát adják.

Arra vagyunk elhívva, hogy kegyesek legyünk, ragaszkodjunk a kegyességre vezető tanításhoz, és ahhoz, hogy ragaszkodjunk hozzá, az Úr Jézust kell utánoznunk, mert ő kegyes volt. Meg kell néznünk, milyen volt ő, és ha benne egy csepp álnokság sem volt, a mi szívünkben sem lehet álnokság.

Ha nem így tekintünk rá, akkor egy kis álnokság nem is olyan nagy baj. Egyesek így mondták: *„Komázok egy kicsit az ördöggel, amíg átjutok a hídon, aztán visszatérek az Úrhoz.”* Vagyis öt

percre felveszem az ördög fegyvereit, hogy megoldjam a gondot, aztán visszatérek Istenhez. Lehetséges ez így?

Térjünk vissza a kegyességhez. A kegyességnek megvan a jelen és a jövendő élet ígérete. *„Minden igyekezetet arra fordítván, mutassatok a ti hitetekben jó cselekedetet*… a tűrésben pedig kegyességet.” Isten Igéje szerint, ahogyan a 2Péter 1. részében meg van írva, a kegyesség hiánya lelkileg vakká tesz. Vizsgáljuk meg közelebbről ezt a szakaszt, hogy jobban megértsük. Alapvető, hogy igyekezzünk elérni azt a tanítást, amely teljes engedelmességre vezet, mert csak ezáltal formálódhat a jellemünk. Ha nem tanúsítunk teljes engedelmességet, komoly bajban vagyunk.

Vizsgáljuk meg ugyanennek a résznek a 8., 9., 10. és 11. versét. *„Mert ha ezek megvannak és gyarapodnak bennetek”* – most a kegyesség érdekel minket, bár a többinek is meg kell lennie, nem csak a kegyességnek –, *„nem hagynak titeket hivalkodókká, sem gyümölcstelenekké a mi Urunk Jézus Krisztus megismerésére nézve”*.

Ezek a szavak arra buzdítanak, hogy tevékenyek és gyümölcsözők legyünk az Úr Jézus Krisztus megismerésében. Vegyük példának a restséget és a gyümölcstelenséget, hogy jobban megértsük ezeket a fogalmakat. Ha azt a parancsot kaptuk, hogy tegyünk tanítványokká embereket, és nem engedelmeskedünk, akkor restek és gyümölcstelenek vagyunk, hiszen az Írás azt mondja: *„szájjal pedig vallást tesz üdvösségére”*.

Az, hogy lábunk fel van saruzva a békesség evangéliumának készségével, része Isten fegyverzetének, amely segít megállni az ördög mesterkedéseivel szemben. Ha nem a parancsok szerint cselekszünk, megfosztjuk magunkat a kegyességtől, és lelkileg restekké válunk.

Csak azt kell követnünk, amire Isten Igéje tanít. Azokról, akikben nincs kegyesség, azt mondja az Írás, hogy vakok, rövidlátók, és elfelejtették, hogy megtisztultak régi bűneiktől.

Döntő fontosságú, hogy igyekezzünk eljutni a mi Urunk Jézus Krisztus teljes ismeretére, és azonosuljunk vele és kegyességével. *„Annakokáért, atyámfiai, igyekezzetek inkább a ti elhívatástokat és kiválasztástokat erőssé tenni; mert ha ezeket cselekszitek, nem estek el soha. Mert ekként gazdagon adatik majd néktek a bemenetel a mi Urunk és megtartó Jézus Krisztusunk örökkévaló országába.”* Ámen.

Ismét eszembe jut, hogy sok évvel ezelőtt a kegyesség második részét gyakoroltam: Isten Igéjének figyelmes, gondos megtartását, az első rész pedig halványabb, kevésbé fontos volt, mert az ember sok mindenre képes.

Az ember szeretné a maga igazságát Isten elé állítani. Ezt tették a zsidók, és ezt teszik ma is az emberek. Ha nem Isten útján járunk, a magunk útjára lépünk. Rólunk is elmondható, hogy buzgóság van bennünk, de nem megismerés szerint. Csak ha ezek megvannak bennünk, ha mindezt egybekapcsoljuk a kegyességgel, akkor adatik nekünk gazdagon a bemenetel az örökkévaló országba.

Ne meneküljünk hát az engedelmesség elől, mert az engedelmesség nagyon fontos. De tudnunk kell, kinek engedelmeskedünk. Egyesek azt mondják: *„a betű megöl, a lélek pedig megelevenít”*, és nekünk nem a betűnek kell engedelmeskednünk, mert megöl, hanem a Léleknek. Az Úr Jézus azonban azt mondja, hogy az ő beszédei lélek és élet; ha tehát az ő beszédeinek engedelmeskedünk, életünk van. És engedelmeskedünk Isten Lelkének, aki az Úr Jézus szavait hozza el nekünk, és életet ad. Nagy a kegyesség titka. Ő mindennel megajándékozott minket, ami az életre és a kegyességre való, az Úr Jézus megismerése által.

Nekünk is úgy kell élnünk, ahogyan az Úr Jézus élt: mértékletesen, igazán és kegyesen, ahogyan ő tanít minket. Segítsen az Úr titeket is, engem is, hogy megéljük Krisztus Igéjét, és nagy figyelemmel gondoljuk végig a János 5:19-et és a János 5:30-at. Másutt azt mondja az Írás, hogy megaláztatásában ítélete elvétetett. Ő teljes mértékben engedelmes volt, ő volt Isten Fia. Mi ennek a Fiúnak a menyasszonya vagyunk. Ha a Fiú mindenben teljesen engedelmeskedik, hogyan engedelmeskedik a menyasszony? Isten Igéje azt mondja: az egyház engedelmes a Krisztusnak.

Sursa: *Éljünk e jelen világban kegyesen* — Tiszta Ige
tisztaige.hu/predici-scrise/eljunk-e-jelen-vilagban-kegyesen